

Valoarea morții lui Hristos (6): Ascultarea „activă” și „pasivă” a lui Hristos

În acest articol vrem să ne ocupăm pe baza capitolului 10 din epistola către Evrei cu întrebarea, dacă ascultarea „activă” – împlinirea Legii - a lui Hristos a contribuit la mântuirea noastră - așa cum afirmă unii.

În epistola către Evrei capitolul 10 toate jertfele sunt privite ca întreg și sunt comparate cu jertfa lui Hristos. Aici este vorba de a arăta imposibilitatea acelor jertfe de a îndepărta păcatele și de a aduce liniște conștiinței. Pentru acest contrast scriitorul citează Psalmul 40. Acest psalm ne arată profetic în vorbirea Domnului Isus, gândurile lui Dumnezeu cu privire la aceste jertfe, slăbiciunea inerentă lor și oferta și acțiunea Fiului, de a lua trup de carne, ca să facă voia lui Dumnezeu prin faptul că a împlinit mântuirea noastră. Fără îndoială existau elemente de cea mai mare importanță, când Hristos ca Om Și-a ocupat locul în această creație. Și acest psalm vorbește și despre acestea. Acestora aparține și supunerea Lui smerită ca slujitor, că El Și-a lăsat urechea străpunsă, ca să asculte, și că El a împlinit Legea (aceasta era înlăuntrul inimii Lui).

Toate acestea erau foarte importante. Dar nu erau parte componentă a lucrării de mântuire, însă sunt subiectul capitolului 10 din epistola către Evrei. De aceea scriitorul nu amintește această parte din Psalmul 40. Scriitorul nu folosește nici măcar textul ebraic („Mi-ai străpuns urechile”), când vorbește despre întruparea ca Om a lui Hristos, ceea ce ar fi dat mai mult mărturie despre ascultarea din timpul vieții Sale. El folosește textul din Septuaginta cu o exprimare mult mai largă: „Tu Mi-ai pregătit un trup”. Nu ar fi fost aici ocazia cea mai potrivită să vorbească despre faptul că Hristos a fost ascultător în viața Sa, a împlinit Legea și ea era în adâncul inimii Lui tot timpul vieții Sale pe pământ?

Dacă împlinirea Legii era cu adevărat o parte a lucrării Lui Hristos pentru noi, atunci cu siguranță scriitorul ar fi citat acest verset și altele din acest Psalm. Dimpotrivă, el leagă venirea lui Hristos în lumea aceasta cu facerea voii lui Dumnezeu. Și această voie consta în aceea – așa cum ne spune acest capitol -, să ne sfințească prin jertfa Sa, prin jertfa Sa să ne pună deoparte pentru Dumnezeu. Această voie își are originea în veșnicie („în sulul cărții este scris despre Mine”; versetul 7) și se termină prin aceea, că noi cei care am fost sfințiți prin această voie (versetul 10), totodată „am fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna” (versetul 14). Aici se observă de asemenea, că jertfele de animale sunt aduse direct în legătură cu sistemul întreg al Legii și apoi se spune despre Lege că prin era nu era posibil să se devină desăvârșit: „Căci Legea ... nu poate niciodată prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei care se apropie” (versetul 1). Și în capitolul 13 versetul 12 se spune, că această sfințire, aceasta înseamnă consacrarea pentru Dumnezeu, a avut loc prin sângele Său.

Lucrării lui Hristos în moartea Sa la cruce i se acordă în capitolul acesta locul cel mai înalt și totul i se atribuie ei. Ceea ce de unii este numit „ascultarea activă” a Sa, nu este nici măcar amintit, cu toate că Psalmul 40 ar oferi mult prilej pentru aceasta. Ceea ce este denumit ca „ascultare pasivă” a Lui ne este arătat ca rezultat al celei mai înalte consacrări și al dăruirii desăvârșite din partea Fiului, ca să facă voia lui Dumnezeu. Da, se merge chiar așa de departe, că toată această ascultare este văzută în aceea că El împlineste odată pentru totdeauna jertfa – întruparea ca Om stă mult în urma acestui aspect.